

HAVETS HELTER, s. 38 –

Fortelling fra Finnmark: **Historier fra sjøen – fortalt av Tormod Larsen (f. 1934)**

Oversatt til kvensk: Kainun institutti - Kvensk institutt / Pirjo Paavalniemi

Muisteluksia mereltä

Muistelu Tormod Larsen (s. 1943)

Tämä historia muistelee Tormodin faarista, joka asu Antesbyyssä, ja se tapahtu yhtenä lauvantaina janaarikuussa 1933 tahi 1934. Tormod muistelee, ette yhtenä iltapäivänä hänen faari, Olav Larsen, lähti yhdessä faarin veljitten Robertin ja Lauritsin kans laskemhaan liinoja vetheen. Tämän jälkhiin het aijothiin lähteä Annijokheen fästinpithoon. Näitä kolmea veljestä kuttuthiin nimelä ”Pojat”.

Vaikka oli kuutama, niin se oli välistä huono sikti, sillä ulkona oli kova tuuli ja lumisajet. Het purjehithiin Nordlandinvenheelä, mikä oli toennäkösesti kolmisoutonen. Kova tuuli puhalsi venheen kumhoon, mutta pojat onnistuthiin uimaan ranthaan Pikku Vesisaarheen, mikä oon justhiin Antesbyyn ulkopuolela.

Het kasathiin kiviä lämmön pitämiseksi. Olavilla oli muutampi kuiva tulitikku, minkä het sytytethiin palamhaan, jotta joku maalta näkis heiät. Mutta het olthiin liika kaukana, jotta kukhaan saattais nähhä heitä satheen läpi. Lopulta het menthiin saaren länsilajale, missä teput olthiin suurimat. Lämmön pitämiseksi het kaivethiin ittensä tepuitten sisäle.

Vähän hiljemmin ajethiin Hans Hildonen ja hänen sisar Hildur, joka asusti Laksebybuktassa, aisakellosella hevosella fästinpithoon Annijokheen. Perilä het nähthiin, ette veljekset – eli ”Pojat” – ei olheet vielä sielä. Hildur huolestu ja arveli, ette pojile oli häytyty tapahtua jotaki.

Yölä, ko het olthiin matkala fästinpiosta kothiin, sano Hildur, ette hän kuulee mereltä huutoa. Hans – joka pölkäsi merta ja pimeää – tuumasi, ettei Hildurin pitäny sillä laila taajoa. Mutta Hildur vaati, ette ko het saavuttais kothiin niin heän pitäis soutaa Vesisaarheen ettinhään poikia. Sää oli jo parempi, ja niinpä het souethiin merele. Puoli tuntia het souethiin ja huuethiin, kunnes het löyethiin pojat. Pojat olthiin kaivautunheet kaulaa myöten tepuitten sishään.

Niinpä het tulthiin pelastetuksi, mutta Olavin kroppa oli aivan jäykkä ja turvonu. Sen jälkhiin Olav ei halunu enhään puhua tapahtunheesta, ja hän pölkäsi lähteä merele huonola säälä. Ja sitte ko hän sai omia lapsia, niin hän ei antanu lapsilekhaan luppaa lähteä kovala tuulela merele.